

Hofesh Shechter Intensives
November 11-15, London

Először is, mióta 2021-ben hazajöttem Tanzmainz együttesétől, telve ötletekkel, jóformán folyamatosan tanítottam, és nem töltöttem után két oknál fogva. Egyrészt a 3i óráim és profilom építése, másrészt a megélhetésem biztosítása miatt.

2012-ben, amikor a BKTF-en diplomáztam, első felvételem Hofesh Shechter-ékhez vezetett, ahova végül nem kerültem be. Nagy utat tettem meg az elmúlt 12 évben, és most elképesztően kielégítő volt az akkori álmomat - ha részleteiben is - de beteljesíteni és résztvenni egy workshop-jukon.

Volt egy pillanat, amikor elől álltam, és a ws vezetői Tristan és Zac együtt csinálta a csoporttal az anyagot. Tisztára olyan érzésem volt, hogy én is az együttes tagjaként próbálok a srácokkal. Hideg futkosott rajtam és csak nem tudtam megállni mosolyogni és tölteni.

Amúgy az egész ws-ra jellemző volt az az igazi odafigyelés, professzionális törődés a résztvevőkkel azok testeivel, semmi hierarchia nem alakult ki, mert nem adtak neki teret. Olyan volt, mintha régi ismerősök lettünk volna. Ez egy professzionális közegben rendkívül tápláló tér.

Azért is fontos ezt megemlíteni, mert az én 3i foglalkozásaimon is azt a visszajelzést kapom, hogy megközelíthető az óra és én is mint ember. Most kívülről megláthattam, mit jelenthet a résztvevőimnek ez a fajta jelenlét.

Továbbá mivel frissülés mellett tanulni mentem oda, csak halkán jegyzem meg, hogy ez a 4. izraeli mozgásnyelv, ami magamévá teszek. Elképesztően gazdagító volt ez a nyugalom, testen belüli és testen átívelő hálózat. Új "term"-öket és ugyanannak a világnak, amit itthon képviselnek, más megvilágítását és megerősítését kaptam.

Régóta nem vettem órát és én aki sokszor a mozgásminták megtörésének frissítő erejét helyezem a fókuszba, életet adó volt látni "available" testeket és rajtuk keresztül én is találkozhattam az én mintáimmal, amit "heroic dance"eken keresztül hoztunk fel a felszínre. Ráadásul megláttam, mennyi feszültséget hordozok a csípőmben ami miatt nem állok a lábamon és nem uralom vagy élvezem a súlyt. Ezekre vonatkozó gyakorlatok érzem, hogy mélyen beépültek ebben a hipnotikus táncélményben, ami tele van. Emmellett a légzés hangsúlyozása átforgalmazódott bennem.

A nagyvonalúság a tánc és az élet szeretete, London pezsgése és a résztvevők, (átlagéletkor 21 volt) emlékeztetett engem mint 37 éves táncost, hogy ez rohadtul nem időhöz, hanem "groove"-hoz, "juice"-hoz, a test bőralatti és viscerál beleértéséből fakad. A ws-ot követő két nap a DCL projektben vettem részt, és adtam tovább azokat, amiket kint tanultam. Egy mindne korábbinál sűrűbb hálózatot éltem meg kibontakozni a saját testemben, a többiekében és a testeink között. Olyan, mintha a fascia hálózat bőrön átnöve egybeszótt volna bennünket. Elemi és egységélményt kaptam és adtam egyszerre. Baromira vágyom, hogy amikben megerősítést kaptam és fejlődtem, megoszthassam a 3i órákon.

Sokadik megjegyzés, nem telt el nap úgy, hogy nem mentem volna el legalább egy kulturális eseményre. Ez egy egy fős osztálykirándulás volt. Első este British Museum, aztán Rosas Exit Now című darabja a Sadler's Wells-ben, majd Wayne McGregor Maddaddam darabja a Royal Academy and Opera-ban, aztán egy közös sörözés a résztvevőkkel, kapcsolatépítés és iskola kontaktok szerzése a jövőbeli tanításaimhoz.

A nagyvonalú budget révén úgy engedhettem meg magamnak, hogy költsek önnön magamra, mint még soha. Az itthoni túlélő táncos lélekállapota íródott át, mert az Erasmus+ lehetővé tette, hogy ebből kilépjek. Táncosruhát vettem magamnak és jó ételeket.

Szárnyalok.

Köszönöm London, Köszönöm BCDC Erasmus+ Staff, köszönöm Hofesh Shechter Dance Company

